

Misforstaaelse, hvis jeg sagde, at ogsaa han talte om at yde Regeringen sin Støtte. Han udtalte sig jo ret kritisk. Hvad det saglige angik, synes jeg ikke, der var meget af det i hans Udtalelser, men jeg synes, at hans Kritik i mangt og meget skød langt over Maalet, saaledes f. Eks., naar han gik saa vidt i sin Kritik af Regeringen og Regeringspartiet, at han sagde, at vi førte en egoistisk Klassepolitik. Jeg vilde slet ikke have indladt mig paa at nævne det, hvis han ikke som et Vidnesbyrd herom havde nævnt Skattelovene. Han mente — det gaar jeg da ud fra — at de stode som det grelleste Vidnesbyrd om den Klassepolitik, som Venstrereformpartiet og Venstres Regering havde ført. Jeg mener, man maa have Lov til at sige, at er der noget, som ikke deler Befolkningen eller, som jeg i denne Forbindelse skal sige, Skatteyderne i Klasser, er det netop de ny Skattelove. Hvad man end ellers mener om Skattelovene, synes jeg, man maa sige, at den Fejl at dele Skatteyderne i forskellige Klasser, have de i alt Fald ikke. Alle skulle jo beskattes efter akkurat samme Regel; enten det er Landboere eller Bybeboere, ligegyldig enten de høre til den ene eller den anden Klasse af Samfundet, ere Skattereglerne fuldstændig de samme.

Naar det ærede Medlem dernæst kom ind paa at omtale den Indfyldelse, som den efter hans og for øvrigt ogsaa efter min Mening mindre heldige Valgkredslov, havde paa Sammensætningen af Folketinget, saa vil jeg godt give ham Ret i, at denne Valgkredslov vel nok har ført med sig, at Landborepræsentanterne ere flere i Tal her i Tinget, end de i Henhold til Vælgerantallet burde være. Men naar det ærede Medlem derfra gik over til at ville give den uheldige Valgkredslov Skylden for Partiernes efter hans Anskuelse meningsløse Styrke her i Folketinget i Forhold til Vælgerantallet, saa tror jeg, han gaar for vidt. Man kan jo ogsaa skyldte et Skarn for Uret, og jeg tror ikke, man saadan uden videre har Lov til at sige, at Valgkredsloven er Skyld i, at Højre f. Eks. ikke har de 23 Repræsentanter her, som det ærede Medlem havde regnet ud, at de burde have, eller at Socialdemokraterne ikke have de 25 Repræsentanter, som de efter hans Mening burde have. Thi naar det ærede Medlem f. Eks. nævtede, at en Vælger ude i Lejrekredsen havde 4—5 Gange saa meget at sige som en Vælger paa Frederiksberg — jeg ved ikke, om det var i 1ste eller 2den Kreds, men det er jo

for saa vidt ogsaa ligegyldigt —, saa har jeg slet ingen Grund til at tvivle om Beregningens Rigtighed, men det ærede Medlems Parti har jo akkurat samme Lejlighed til og kan akkurat lige saa godt gøre Brug af den større Ret, som Vælgerne der ude have. Naar en Socialdemokrat i Lejrekredsen stemmer, betyder det jo ogsaa 4—5 Gange saa meget, som naar en Socialdemokrat paa Frederiksberg stemmer, saa man kan ikke saadan uden videre give Valgkredsloven Skyld for, hvorledes Partiernes Styrke er paa Tinget i Sammenligning med det Antal Stemmer, der er afgivet af Vælgerne. Hvis Forholdet altsaa er saaledes — og det gaar det ærede Medlem jo sikkert ud fra —, at Landborepræsentanterne gennemgaaende ere Venstremænd, saa er det en Sag for sig, men det er noget, som ikke vedkommer selve Valgkredsloven, og hvis det ærede Medlem har nogen stor Tro til, at han og hans Partis Ideer kunne vinde Fremgang ude mellem Landmændene og da vel først og fremmest mellem Husmændene, saa er der al Anledning for det ærede Medlem og hans Parti til at gøre Brug af den Fordel, Valgkredsloven har givet os, der bo ude paa Landet, og paa den Maade netop benytte sig af de Chancer, der er for at faa de mange Medlemmer ind. Der er jo ikke noget til Hinder for, at ogsaa Landborepræsentanter kunne være Socialdemokrater. Jeg fik af hele den Maade, som det ærede Medlem omtalte dette Spørgsmaal paa, det Indtryk, at det ærede Medlem derigennem indirekte indrømmede, at der for hans og hans Partis Ideer ikke er Udsigt til at vinde nogen synderlig Tilslutning ude omkring paa Landet. Jeg tager det som et Vidnesbyrd om de Erfaringer, han og hans Parti have høstet i de mange Kredse ude paa Landet, hvor de have opstillet Kandidater ved det sidst afholdte Valg.

Jeg har for Resten ikke tænkt paa at komme videre ind paa de Udtalelser, der ere faldne; dette er blot rent i Forbigaaende. Men jeg kan dog ikke undlade endnu at gøre opmærksom paa, at det ærede Medlems Lyst til at kritisere gik endog saa vidt, at den forledte ham til at komme med to Ønsker, der gik i stik modsat Retning. Da han var inde paa Spørgsmaalet om Forsvarskommissionen, fremsatte han det over for os Venstremænd meget fromme Ønske, at den maatte blive siddende — han sagde med Villie „siddende“ og ikke „arbejdende“ — endnu i 3 Aar, saa at den kunde hjælpe os hel-skindede over endnu et Valg. Men læn-